

Mijn mooiste
Sprookjes
in **vertelplaten**

Roodkapje • Sneeuwwitje • Assepoester • Rapunzel

Met illustraties van Yayo Kawamura

Naverteld door Sandra Grimm

Uitgeverij Holland - Haarlem

Er was eens een klein meisje. Ze was zo lief, dat wie haar zag meteen van haar hield - en haar grootmoeder misschien wel het meest van iedereen. Grootmoeder had het meisje een prachtig kapje gegeven van rode zijde, waar ze zo blij mee was dat ze niets anders meer op haar hoofd wilde dragen. Vanaf die dag werd ze Roodkapje genoemd.

Op een dag vroeg haar moeder aan Roodkapje of ze naar grootmoeder wilde gaan, die ziek was. Roodkapje moest haar een mandje met brood, taart en sap brengen zodat ze snel weer zou opknappen. 'Maar wel op het grote pad blijven,' waarschuwde haar moeder.

'Dat zal ik doen,' beloofde Roodkapje en ze huppelde weg.

In het bos aangekomen, kwam ze de wolf tegen. Roodkapje wist niet dat hij gevaarlijk was en ze begroette hem netjes.

'Waar ga je naartoe?' vroeg de wolf.

'Naar grootmoeder,' antwoordde Roodkapje beleefd.

Komt dat even goed uit, dacht de wolf, dan kan ik ze misschien wel allebei opeten!

Snel bedacht hij een sluw plan.

'Waar woont je grootmoeder?' vroeg hij vriendelijk.

Roodkapje vertelde waar het huisje was.

'Wat een prachtige bloemen bloeien hier, vind je niet?' zei de wolf toen listig. 'Daar kun je wel uren naar kijken!' En weg was hij.

Roodkapje bleef staan om de bloemenpracht te bewonderen. Grootmoeder vindt het vast fijn als ik bloemen voor haar meeneem, bedacht ze. En ze was het pad al af om een mooi boeket te plukken.

De wolf rende intussen regelrecht naar het huisje van grootmoeder. Hij klopte aan.

'Ik ben het, Roodkapje!' riep hij met zijn liefste stem.

'Kom maar binnen hoor, de deur is open. Ik ben te ziek om op te staan,' antwoordde grootmoeder.

De wolf ging meteen het huisje binnen en schrokte grootmoeder in een grote hap naar binnen. Daarna pakte hij grootmoeders nachtmutsje, zette het op en sprong in het bed.

Toen Roodkapje bij het huisje aankwam, merkte ze dat er iets geks aan de hand was. De deur stond open en het was er doodstil. Roodkapje riep 'goedemorgen', maar grootmoeder antwoordde niet. Ze liep naar het bed.

Wat zag grootmoeder er raar uit!

'Grootmoeder, wat heb je grote oren!' zei ze verbaasd.

'Zo kan ik je beter horen.'

'Grootmoeder, wat heb je grote ogen!'

'Zo kan ik je beter zien.'

'En wat heb je grote handen...'

'Zo kan ik je beter vastpakken.'

'Maar... waarom heb je zo'n grote, grote mond?!'

'Zo kan ik je beter opvreten!' riep de wolf en hij sprong uit het bed en verslond ook Roodkapje.

Toen ging hij weer liggen en viel in slaap.

Nu zou dit verhaal heel slecht aflopen, als er niet net een jager voorbij was gekomen. Hij verbaasde zich over het enorm luide gesnurk dat uit het huisje kwam. En toen hij zag dat de deur openstond, aarzelde hij niet langer en ging naar binnen om te kijken of alles goed was met grootmoeder. Toen ontdekte hij de wolf.

'Nu heb ik jou eindelijk te pakken, stuk ongedierte!' zei de jager en hij wilde de wolf al doodschieten. Maar hij bedacht dat de wolf grootmoeder vast had opgegeten en dat hij haar misschien nog wel kon redden. Snel pakte hij een schaar en knipte de buik van de wolf rits-rats open.

Stomverbaasd zag hij hoe eerst Roodkapje en vervolgens ook grootmoeder uit de buik tevoorschijn sprong. Ze waren ongedeerd. De jager stuurde Roodkapje naar buiten om stenen te verzamelen. Die stopte hij in de buik van de wolf. Snel naaide hij de buik weer dicht.

Toen de wolf wakker werd, wilde hij ervandoor gaan. Maar door de zware stenen in zijn buik viel hij plat op zijn snuit en was meteen morsdood.

Blij en gelukkig aten de jager, grootmoeder en Roodkapje taart en ze vierden de rest van de dag feest!

Roodkapje

